

EGYPT
aneb
Putování za
La Grace

18.1.2010 0:15hod

Docela v klidu s chladnou hlavou a 20kg těžkou taškou vycházím z domu. Taktak včas, protože jsem v metru zjistil, že hodinky, na které tolik spoléhám, se téměř o tři minuty zpožďují! To bylo málem osudové, když uvážím, že cesta na metro z bytu mi trvá necelých šest minut! Na Florenci se setkávám s těžce natěšeným Martinem, který do poslední chvíle netušil, jestli někomu s tím Egyptem a celou La Grace nenaletěl.

Autobus už stojí na místě a před námi je téměř 20hodinová cesta busem, letadlem, káhirskou MHD, taxíkem a kdoví čím vším ještě. Svoje těšení jsem si prožíval tak už tři měsíce zpátky a teď jsem oproti Martinovu nadšení zcela vychladlý a hlavně unavený.

Ve Vídni na letišti s námi z autobusu vystupuje Honza, co letí jen tak s malým baťůžkem na deset dnů do Thajska a přidává se v čekání na odlet k nám. V osm hodin posílá SMS Juraj, že je na místě a tak ho jdeme s Honzou vyhledat, mezitím Martin hlídá zavazadla. Je dobře, že je nás tady víc, můžeme pospávat, zatímco někdo z nás hlídá věci. Martin neustále odbíhá kouřit, máme totiž před sebou osm hodin čekání na letišti a jeho nervy jsou natažené jako špagáty. Po nekonečném několikahodinovém čekání a téměř celé vykouřené krabičce cigaret nastupujeme do letadla. Ještě předtím se však na letištním WC převlékáme do lehčího, pro káhirské počasí vhodnějšího oblečení (což znamená, že někteří ze sebe stáhli nějaké ty spodky).

Po nástupu do letadla jsem jak v Jiříkově vidění, letím poprvé a tak mě kluci s pochopením pustili k oknu. Točím a fotím úplně vše. Ještě že mám dostatečně velkou paměť ve foťáku, jinak by mi nezbylo místo na nic jiného.

19:00hod, tentýž den místního času

Vystupujeme z letadla a na nás dýchlo příjemné jarní počasí s teplotou kolem 17 stupňů. První kroky směřují do směnárny a k vyřízení víza (15\$). Cestou se však nějak moc zdržujeme a při příchodu k zavazadlovému pásu s hrůzou zjistíme, že naše lodní kufry tam nějak nekolují. Stojíme asi deset minut, když někomu z nás dojde, že náš pás je asi někde jinde a tak přebíháme rychle k jinému, načež ten je už úplně prázdný! Opodál stojí dva v turbanu a naše kufry u nich, jdeme k nim a s úlevou se k nim hlásíme. A tady začíná naše poznávání pravého, nefalšovaného Egypta! Chtějí bakšiš, nové slovo, které my se musíme

odnaučit, protože otvírá cestu k šílenému odírání turistů zde v zemi. Vybavení podrobným itinerářem kudy a jak pokračovat v cestě, pobíháme nekonečnou hodinu s těmi kufry kolem letiště v akčním rádiu tak 1,5 km. Do toho navíc jezdíme špatným shuttle busem pořád dokola z letiště na jakési parkoviště opodál, máje v patách egyptské taxikáře. Tady se nesmíš zastavit a rozkoukávat se kolem, jako že hledáš cestu, v tu chvíli tě mají a jsi vtažen do kolotoče smlouvání, bakšišů a nakonec 10 krát dražší varianty řešení pro tu kterou záležitost. Na nás bylo rozhodnutí, buď vzít první taxi a za 50\$ a ještě teď večer se nechat zavézt do Suezu nebo zůstat v Káhiře, ubytovat se v hotelu a zítra v odpoledne v klidu vyrazit a dojet tam busíkem za 11EP (egyptský pound neboli libra v tu dobu cca 3,5kč za jednu libru). Samozřejmě jsme si nechtěli nechat ujít pyramidy a tak už máme díky Jurajovi dopředu rezervovaný hotel Sun, přímo u egyptského muzea.

Cesta busem trvá docela dlouho a měla nás stát 50 piastrů za osobu a případně dalších 50piastrů za veliké zavazadlo. Byli jsme připraveni na všechno, jak nám zcela trefně popsal Dan „neboť než veřejné autobusy jsou horší jen veřejné záchodky“. Jenže jsme netušili, že ten děravý autobus (nad hlavou jsem měl díru v polstrování a celou dobu na mě nepříjemně foukalo) je brán jako klimatizovaný a tak jeho cena pro nás byla čtyřnásobná!! V Káhiře nám řidič, ještě s jedním jediným cestujícím mimo nás tři, zarazili cestu ze dveří autobusu a nám nezbylo než platit. Mimo to nás vyhodil téměř uprostřed jakési dosti frekventované cesty a my měli problém, se s tím vším co jsme měli sebou, vůbec dostat na chodník (po chodnících se tady ovšem nechodí). Po chvíli nalézáme hotel (je šílený, ještě že jsem před výpravou snad stokrát koukal na google earth jak to tady vypadá, jinak bych neuvěřil, že je to on) ani fotky toho tolik nevypoví, jako realita! Hotel je, jak popsal můj kamarád Ivo, devátopatrový a ne devítipatrový, protože je pouze v devátém patře jakéhosi paneláku (doporučuji přečíst jeho deník). Ubytováváme se, kufry necháváme na pokoji (toho svého jsem se měl držet a nepustit než ho do rukou vzal tamní podomek a chtěl za donesení na pokoj z recepcy na stejném patře příslušný bakšiš) a vyrážíme do ulic.

Venku zjišťujeme, že tady začíná být živo v deset večer a my nevíme kudy kam. Dopravní značení tady postrádá jakýkoli smysl. Dokáže si někdo představit, že jsou zde obrubníky chodníků minimálně 20cm vysoké, ale to spíš i půl metru a vy máte vstoupit do vozovky tahajíc za sebou 20kg na kolečkách a na semaforu vám svítí nepřetržitě zelená a vy nemůžete přejít, protože na cestě je nepřetržitý proud troubících aut? Tohle si nenecháváme ujít a Martin předvádí, jak se tudy přechází na zelenou, jednou rukou se opírá o auta už projetá a druhou zastavuje ty, co se snaží jej přejet a já to vše točím! V noci se značně unaveni vracíme na hotel a na chodbě vedle našeho pokoje se s velkým překvapením setkáváme s našimi krajany, lépe krajankami, které v počtu cca osm československých děvčat, 5 krát do

roka navštěvují pravidelně Egypt a nakupují zde levně nádherné látky, věnujíc se jakémusi egyptskému tanci, o kterém nikdo z nás nikdy neslyšel. Velice se divily z našeho kulturního šoku a měly nás za zženštělé, když se jich Martin zeptal, zda jim nevadí ta místní kultura a všudypřítomná špína kolem.

Jdeme spát a ještě dlouho v posteli povídáme, co koho nejvíc šokovalo, ale jsme nadmíru rádi, že jsme tu a že je tady nakonec docela hezky!

19.1.2010 7hod místního času

Šok ráno po probuzení a otevření okenice (celou noc byla zavřená a nikoho

nenapadlo ji otevřít, jen ráno byla jaksi furt tma jak v pytli), vyrovnal včerejší smíšené pocity z noční Káhiry. Šok to byl maximální, pak, jak kdosi řekl, je horší už jen Indie! To, co skýtal pohled s otevřeného okna hotelu, vystihují jen nástinem fotografie,

které okamžitě pořizujeme v počtu několika desítek, a Juraj dokonce vytahuje video a nato jaksi rozčarován vše smutně uzavírá slovy „no dobre“. Tím chtěl říct, máme celý den před sebou, kdovíco nás ještě čeká, a my musíme vyrazit na pyramidy.

Obcházíme ještě za bílého dne trasu, co jsme byli včera za tmy a hurá do Gízy. První nejisté kroky míří do útrob zdejšího metra, kde jsme překvapeni, že je to jedno z mála míst v Egyptě, kde platí jednotná cena 1EP za vstup do metra a nesmlouvá se, kde je navíc docela čisto a orientace v něm je v porovnání (dle Juraje i Martina) s Paříží a Londýnem docela v pohodě.

Jsmo předem skálopevně rozhodnutí dojít a projít pyramidu po svých (kdo neví, o co jde, ať si přečte Ivošův deník a pochopí). Po výstupu ve stanici GIZA se ocitáme pořád někde v Káhiře, pyramidu v nedohlednu. Po chvíli hledání a pátrání se nás velmi ochotně ujímá taxikář s tím, že nás za 20EP doveze k pyramidám. No co, jsme tři, tolik to zas není, tak nasedáme do starého fiatu a jedeme ještě docela dlouho. Taxikář neuměl ani slovo anglicky, ale zavezl nás přímo před velbloudy a předal dalšímu kamarádovi. Odsud už nebylo úniku. V tu chvíli nám bylo jasné, že se na tomto místě zbavíme dalších EP. Věděli jsme, ze zkušeností jiných, na co se asi tak máme připravit! Nakonec si říkám, kdy si zase sedneš na velblouda a z jeho hrbu spatříš pyramidu, ten nádherný romantický pohled? Cenu usmlouváme na 140EP i se vstupenkou a jednu a půl hodinu s námi jdoucím průvodcem. Jedouc na velbloudově hrbu, jsme prošli trochu hezčí variantou kdejaké české skládky a než jsme se dostali k samotným pyramidám naše zklamání ze všeho tady, jen narůstalo. Cestou nás obrali ještě o nějaké další EP (5+10) za chlazenou kolu a průvodce hrobkami králů. Ten chlapík s tou kolou byl jako přízrak, z ničeho nic se objevil s oslem a pytlek ledu s kolou na jeho hřbetě (upozorňuju, že v této roční době jsme na pyramidách byli skoro sami) a my všichni jsme drželi otevřenou chlazenou kolu v ruku, ačkoli nikdo z nás ji vysloveně

nechtěl. Když jsem mu nabízel asi dvoupoundovku mávl rukou, jako že nic nechce a my si mysleli, že je to v ceně. Vypil jsem, i když kolu nemusím, ale když je to zadara tak co. Po té, co mu vracíme prázdné lahve, chlapík natahuje ruku a chce za každou vypitou kolu 5EP! Docházím k přesvědčení, že se zde nekrade, ale okrádá!! Kdo viděl pohádku „Tři

veteráni“, celkem to na zdejší poměry sedí, vůbec to tam v té pohádce s tou náturou muslimů nepřehnali. Cestou ještě nakupuju šátek a epoxidový odlitek skarabea celkem za padesát, později zjišťuju, že ten stejný stojí v Suezu na bazaru asi deset. Ale co, nasedáme zpět do taxíku, ten nás veze zpátky na místo, odkud nás nabral, a my platíme. Místo však 20EP chce 100EP, prý čekal víc než tři hodiny!! DO PRDELE!!! Tady už to hraničí s naší trpělivostí, ale nic dáváme si čas na rozmyšlenou a dáváme si kafe, které je tady v Egyptě fakt výtečné a na které nás taxikář vlastně pozval (další naše chyba), asi si to šel taky rozmyslet s cenou, zatímco my jsme popíjeli venku před kavárničkou. Nakonec za 60EP i s kafem, evidentně nás obral, ale byl neoblomný. Platíme 60EP a ještě chtěl BAKŠIŠ!

Vracíme se na Sun pro batohy a já si cestou nechávám čistit boty. Ale už nejsem tak hloupý a chvíli sleduju, kolik čistíčkovi platí ostatní místní. Vidím, co vidím a v kapse už mám připravenou příslušnou částku (1EP), načež mu tam strkám nohu s botou, ale čistí se snaží. Zjišťuju, že na mé boty tam dává cosi jiného a třikrát víc a jde mu to docela dobře, tohle mi

bude v Čechách chybět. Strkám mu do ruky smuchlané piasy a prchám, vidím jen z povzdálí, že prachy počítá a že je zjevně nespokojen, všichni si tady myslí, že jsme přiletěli asi z Ameriky.

V recepci hotelu se loučíme, zjišťujeme, že varianta hotelu Sun v Káhiře je ta nejlepší, co se týče kvality i ceny a recepční nebo majitel umí anglicky, ví kde asi tak leží Česká republika a byl s námi velmi spokojen. Dává ještě nějaké rady, co se týče dopravy do Suezu a ukazuje nám knihu s jakými dopisy, z nichž jeden je ve slovenštině. Juraj s ním hned zabředá do hovoru a je rád, že tady našel spřízněnou duši.

Před hotelem nasedáme do taxíku a už tvrdě smlouváme. Už víme, že za 10EP nás taxikář hodí na nedaleký BUS STATION. Cesta do kilometr vzdáleného autobusového nádraží trvá auty ucpanou Káhirou neskutečně dlouho. Vybíháme z auta rovnou před výdejní okénko, kde kupujeme jízdenky do Suezu. Mezitím procházím branou s detektorem a musím z batohu vytáhnout kapesní nožik a strčit ho do velké tašky (pro každého normálního člověka je to jen nesmyslný úkon), v tu chvíli jsem si myslel, že o něj přijdu. Podivuhodné, v tašce asi nebude nikomu vadit ☺, zde je třeba dodat, že jsme přece jen v policejním státě. Prodáváč nás asi natáhl, místo 8EP platíme 12EP, ale netrvá to dlouho a za námi stojící příslušníci armády mu něco říkají a prodáváč na nás volá zpátky a každému z nás vrací 2EP, s bagáží do autobusu 1EP celkem tedy dohromady 11EP (Dan měl asi nějaké staré ceny).

V autobuse usínáme unaveni po velké fyzické a psychické námaze. Cesta do Suezu trvá 2 hodiny, a když vystupujeme, tak ani nevím, kde jsme a zpětně jsem nebyl schopen si vzpomenout, jak to tam vypadalo. Znovu taxi a cesta do čtvrti Kabanon vedle policejní stanice. Posíláme jednu z mála SMS Pepovi a zanedlouho po té nám přichází naproti Monika, Pepova manželka.

Takhle to pak u někoho vypadá, když je třeba postavit loď v Egyptě.

V osm hodin večer sedíme v bytě a všichni nejenom my jsou unaveni, každý z něčeho jiného. Chvilí povídáme, jaká byla cesta, jak to vypadá v loděnici, a protože je v bytě málo místa, tak nás Pepa autem odváží na loď - HURÁ SUPER, budeme spát na lodi! V devět večer seznámení na lodi s lodí a s Karlem a Vikim (otec a syn), kteří už tam nějakou dobu přebývali. Já ještě v noci ochutnávám slanost moře, které jsem viděl poprvé, a jde se spát. Těším se na zítřka, dobrou noc.

20. 1. 2010 středa

Ráno jsme všichni vstávali kolem 7:00. Spaní na tvrdé pryčně mi dalo zabrat, ale zvyknout se dá na vše. Dnes bychom si měli postele vybavit nějakými matracemi. Ještě pořád prostě pracuje adrenalin, doma už bych to vzdal! Než se porozhlédnu (já vidím poprvé moře!), obdivujeme společně hory

na opačné straně od Suez. Přemýšlíme o tom, že bychom se tam chtěli vypravit, je to asi šest kilometrů daleko a jsou tam kobry a štíři, ale teď je tady na ně asi zima. Dáváme se do úklidu lodě, po osmé příjždí Pepa a rozděluje práci na broušení a natírání kajut. Já se s radostí přidávám k Radkovi pomoci mu s elektrikou, je nás tu hodně a cítím se alespoň k něčemu dobrý. Chlapi nesnídali, Ahmed neotevřel kantýnu ani v 10 hodin. Necháváme si tedy chuť na oběd. Ještě pořád nevycházím ze šoků, které prožívám, když kolem některé zdejší kantýny procházím. Vypadá jako taková ta městská garáž po požáru. Vevnitř se jídlo připravuje a před „garáží“ je stůl a plastové židle.

Ve dvanáct jdeme společně na oběd. Ahmed je evidentně překvapen, že má najednou pět bílých strávníků a všichni GIPSY co tam sedí, se pohledy na nás náramně baví (nikdy se ovšem nikdo z nás nedoví o čem!). Ahmed přináší misky a nestíhá doplňovat ingredience. Už chápu, proč vstupenka na byt nebo loď byla tyčka salámu a český kmínový chleba, tady se jí ve velkém hlavně ten jejich placatý chleba a celkově je to víceméně vegetariánská strava. Dovnitř kuchyně, jak se to připravuje, raději nehledím, už bych se tu asi nikdy nenajedl. Jídlo je ale vesměs dobré a všem nám chutná. S Martinem kašleme na hygienické předpisy a po jídle pomalu ochutnáváme místní vodu z egyptských kohoutků. Máme k tomu své důvody, ale už nevím, jaké to byly. Po obědě mě Pepa bere na Princeznu (potřebuje totiž pomoci s člunem) a já jsem poprvé na moři. Není to sice oceán a vidím i Sinaj na druhé straně, ale jsem rád. Večer jdu s Martinem a Vikim do kiosku vzdáleného asi tři kilometry. Rozhodujeme se pro autobus, ale asi špatný, cesta stojí 1EP. Nakupuju hlavně sůl a olej na chleba a Jurajovi večeri. Vracíme se pěšky (je to docela kus cesty) a povídáme. Do postelí jsme naskládali nějaké matrace z paluby a přestěhovali se na příď do kajuty pro osm lidí, teď jsme tu jen my tři, Juraj, Martin a já.

21. 1. 2010 čtvrtek

Ráno práce, zásuvky a světla. Jídlo u Ahmeda. Večer v pěti do Suez taxíkem (sardinky) - jediná hospoda v Suez, dáváme Heiniken za 15EP pak na obchůzku Suez. Jsem překvapen, jak je Suez oproti Káhiře čistější a hezčí, je na co koukat. Hlavní třída s obchody jak na Václaváku jen s tím rozdílem, že cizinci jsme tu jen my. Nákup

v minimarketu, ceny jsou samé klikyháky, takže máme dojem, že nás zase obrali. Večer pak Martin na posteli přišel na to, že číslovky jsou na jejich bankovkách, mělo nás to napadnout dřív, teď už je pozdě, ale příště! Procházíme ulicí (hlavní třídou) Suez. Zase oči pátrají, těkají z místa na místo, je prostě na co koukat, jsme tu přece jen chvíli. Taxíkem pak zase zpět. Večer šachová partička s Vikim, Martin zase mezitím dával do pořádku všechny své finanční výdaje.

Na lodi je legrace, protože bylo o čem kecat až do půlnoci. Večer se chci jít někam vysmolit. Jdu k moři (4 dny bez WC), říkám si klid, OK ani noha a tma. Nakonec vidím světlo, což mě uklidňuje, ale na druhou stranu budu viděn. Procházím kolem místního psa, kterého jsem si nevšiml. Když jsem ho zaregistroval, bylo už pozdě, začal po mě vztekle štěkat a já se ho strašně lekl. Zběsile před ním prchám zpátky na loď. Tak vidím, že z toho dnes zase nic nebude, něco ještě vydržím. Dobrou...

22. 1. 2010 pátek

Ráno vstávám v sedm hodin, holím se a dávám se do pucu, čeká nás výlet někde k Rudému moři. Je pátek, arabové mají svátek až do pondělí. Mezitím však než vstanou Viki s Karlem,

prcháme s Jurajem ve dvou na blízkou benzínku poprosit o „toilet“. Juraj umí

anglicky líp než já, tak se ptá, zda by to šlo. Chlapovi je to sice dost divné, ale dovoluje nám to a mně se po čtyřech dnech dost uleví.

Mimochodem WC v jeho kanceláři je nad očekávání a místní poměry dost luxusní.

Je tady ale pusto (myslím tím v loděnici) tak odsud rychle pryč. Stopujeme asi hodinu a stojíme před budovou ředitelství SUEZ STEEL COMPANY a nikdo nám nechce zastavit. Nakonec zastavuje dodávka a smlouváme cenu. Řidič neumí anglicky, nakonec nás kousek před Amigem vysazuje a chce nehoráznou cenu 40EP, ani náhodou!! Hádáme se, ale chlap nechce jet dál ani za nic. Mám trochu strach, že se něco semele. Zastavil v jakési malé osadě podobné Mírové ulici ve FM a sháněl nějaké lidi z jiného busu, ten poté nacouvá k nám a my přeseďme. Asi se mu nechtělo v pátek dál, tak nám sehnal další povoz z vlastní iniciativy. Vezeme se v dalším busíku a onen chlap zůstal bez peněz. Projíždíme celkem nevládnou pouštní krajinou a místními pointy až do Amiga, celkem za 11EP, to je doposud nejlepší obchod co jsme zde zažil, jen tak dál!!

Amigo je jednou z mnoha jakýchsi oplocených destinací pro ty lidi, co sem jezdí s cestovkama, oni se pak nemůžou dostat ven a nás zase nepustí dovnitř. Zkoušíme projít oplocením, kde se dá, ale nejde to. Dáváme tedy kafe a čaj venku u nějakého „ahmeda“ a pak vyrážíme do recepcce hotelu, přes který jedině se dá dostat k plážím. Procházíme bezpečnostním detektorem, které jsou v Egyptě snad všude, jen se divím, že není ještě v loděnici. Juraj s Martinem se zastavují a my tři procházíme hotelem dál ven k plážím. Po pár metrech na nás však volá chlap, ať zastavíme, běží za námi a chce po každém z nás po 50EP za vstup na pláž. Otáčíme se na místě a jdeme zpět, tolik těm zlodějům nedáme, za co, za vykoupání v moři???? Karel navrhuje výlet zpět do Suez, Martin se nechce zbavit představy, že by alespoň nesmočil nohu a tak se vydává s ním o kus dále do dalšího hotelu kde však na něj čekáme je to dost daleko pro ty, co se tolik nechtějí koupat. Martin se po chvíli vrací zpět, že po něm chtěli nehorázných 140EP, je na něm vidět, že je zklamán, ale nevzdává se, po pár dnech, co si to tu obhlídl, se tu vydává sám a suverénně prochází recepcí, jako že patří do hotelu a podaří se mu asi hodinu koupat, než ho přepadne sraní a musí se vrátit ☺.

Po domluvě se tedy vydáváme zpět do toho Suez, tam vyskakujeme z auta, dáváme 11EP a prcháme pryč, než to spočítá. Jdeme kus pěšky do centra města a chceme vidět průplav s loděmi. Průplav je strategické místo, je to pro Egypt asi jediný pořádný zdroj příjmu peněz, myslím, že proplavení jedné lodi přijde na 2500EUR. Dáváme v lepším restu čaj a kafe, vedle nás sedí lepší společnost a hrají vrhcáby (měli jsme si vzít šachy, asi by se divili). Kafe moc dobrý s kardamomem za směšnou cenu 2EP, musím něco koupit domů a naučit se ho vařit. Obcházíme pár ulic a já musím zpátky do loděnice, s hrůzou zjišťuji, že se mi přetrhla kanyla u mé inzulínové pumpičky. Viki jde se mnou, sám bych ještě netrefil, stejně ho ten průplav tolik neláká, už ho asi několikrát viděl. Stopujeme tedy taxi a za 5EP jsme zpět na lodi. Do večera pak hrajeme šachy, povídáme a koukáme na film Master and

comander. Samozřejmě že až poté co já jdu opravit elektrinu, nedaří se mi však zastrčit holé dráty do zásuvky místního rozvaděče a tak to domorodec řeší dvěma hřebíky zabitými do polena, na které ty dráty pak zavěšuje. V 7 hodin večer se vrací Viki, Karel a Juraj s tajně pořízenými fotografiemi průplavu a všichni jsou řádně unaveni, ale než jdeme spát, tak Martin plánuje cestu po Egyptě, je s ním legrace. Zítra přiletí Dan. Dobrou...

23. 1. 2010 Sobota

Od rána jsem furt zalezlý někde v podpalubí a dělám světla. Přijela nová posila, Míra, Dušan a Dan, kterého vidím poprvé a díky kterému jsem já tady. Dan se pustil hned do proměrování stěžňů. Přivezli vrátek na řetěz kotvy, který váží skoro půl tuny. Máme co dělat aby nikdo nepřišel k úrazu při sundávání z korby auta. Čtyři arabové ho nakládali, nás deset má co dělat abychom ho složili na zem. Chlapi se jdou k večeru umýt do moře, voda je docela teplá a Martinovi málem uplavala občanka. Večer jdeme do kiosku všichni, co jsou na lodi. Dělám nákup za 20EP, marmeláda, rajčata, sladkosti a mléko. Večer po návratu ještě kecáme a pak spát. Dobrou...

24. 1. 2010 Neděle

Ráno to s hygienou opět nijak nepřeháním, ale jdeme s Martinem někam na WC. Poté si jdu na místní umývárku spojenou s pisoáry a zamčenými toaletami ale příšerným smradem umýt i hlavu a cítím se jako znovuzrozený. Práce na lodi je pro mě opět v duchu elektro, montuju světla a vypínače a je u té vší práce a s těma všema co tu jsou celkem legrace. Martin zase špičkuje. Pepa nám koupil na loď konvici a my konečně vaříme čaj a kafe, nemusíme čekat na obsluhu u Ahmeda. Večer mě naučili kanastu a hrajeme s Jurajem proti Vikimu a Karlovi, ten zítra odlétá domů a těší se hlavně na vepřové koleno, je mu tady už smutno.

25. 1. 2010 Pondělí

Ráno se velmi ochladilo, přes den kolem 15 °C max. Na Egypt nic moc, nejvíc je ovšem zklamán Martin, který se sem přišel hlavně opálit. Přiletěla Zuzka z Košic a na lodi bylo zase veselo, jen pomalu celá polovina osazenstva z bytu má křeče a nějaké zdravotní

problémy. Večer Suez (svět je malý, po vystoupení z busíku tam potkáváme Ahmeda, kantýnského z loděnice), pak bazar, jehněčí kebab, útrata celkem za 100EP. Jdeme spát, 23hod. Dobrou...

26. 1. 2010 Úterý

Světla, světla a zase světla. Dnešní den na lodi se pro mě odehrává v tomto světle. Dnes bych se měl umýt po osmi dnech, ale je pořád zima. Na lodi je hodně práce i lidí, takže je vidět jak práce ubývá. Dan s Vikim a Martinem připravují stěžně a na přídi se upravuje díra pro čelen. Večer kolem páté jdu do moře, abych se umyl, voda je šíleně slaná ale teplá. Venku je ale zima jak hrom. Večer kanasta.

27. 1. 2010 Středa

Ráno jako každé jiné, začíná to tady být stereotypní, anebo se tomu říká, že jsem se úspěšně aklimatizoval. Všude na lodi se pracuje a na přídi se už svítí ledkama. Loď je plná

nejnovější zabezpečovací technologie proti poškození, krádeži, požáru a zaplavení vodou. Kluci ode dneška nemůžou na lodi kouřit. Pepa by se o tom dověděl a sirény na lodi by postavily na nohy celou loděnici. Loď je nádherná a při práci celou dobu přemýšlím, že s ní už pluju, musí to být ohromný zážitek. Všem kromě Pepy a Dana je jasné, že La Grace se letos závodů tall ship nezúčastní (no uvidíme). Je na ní

spousta práce, dodělávají se stěžně, musí přijet jeřáb, dostat se k lodi a klacky vytáhnout. Těším se na večerní hraní kanasty, ale Juraj večer odešel si nakoupit do kiosku, a je to cesta na 2 hodiny. Míra zítra odjíždí do Káhiry na pyramidy a pak domů, je smutné, když někdo odsud odjíždí, ale na lodi je to obvyklá věc, je třeba se s tím smířit. Večer zase kanasta a Martin kouká na film, je to tady supr.

28. 1. 2010 Čtvrtek

Dnes Martin nepracuje a vyráží sólo někam do blízkého okolí, pozorován vojákem, který ho zastavuje a zakazuje mu se jen tak procházet po pláži. Se vším to tady dost přehánějí. My zase makáme na lodi, ale pořád mě to baví. Dnes byl na lodi voják, že byl nějaký problém s Princeznou, která je Pepova a kotví cca 300 metrů od břehu loděnice. Pepa

musí kontaktovat svého zdejšího agenta, aby celou záležitost vyřídil, bez něj to tady nejde. Je to tady zkrátka policejní stát. Všiml jsem si, že tady na rozích každé továrny a důležitější budovy jsou střílny jako pozůstatek války s Izraelem.

Zítřka je pátek a tím pádem pro nás volno, jen ještě nevíme, jak ho strávíme. Na výběr toho tady moc není, asi vyhraje zase Suez. Večer nám na kanastu chybí Míra tak s Jurajem diskutujeme na palubě lodi o životě, plavbě atd. V deset hodin jdeme na kutě.

29. 1. 2010 Pátek

Spali jsme do devíti hodin a rádně odpočatí po ranní hygieně v umývárce vyrážíme do Suez. Původně jsme chtěli jen s Jurajem, ale nakonec se k nám přidává i Martin. V jedenáct úspěšně stopujeme busík (včera Egypt vyhrál 4:0 nad Alžírem ve fotbale) a v Suezu a všude kolem, i v busíku, panuje dobrá nálada. Za 1EP se necháváme vysypat v centru, kousek od bazaru. Pořád je tady na co koukat. Martin se rozhodl, že dnes bude jako turista, rozdává almužny, kupuje ve velkém dárky a já se jenom dívím a nepoznávám jej. V celém městě jsme asi jediní tři Evropané a jsme arabům velkou atrakcí. Nicméně nejsme tu první den, já jsem se naučil poznávat arabské číslice (nejsou vůbec stejné jako ty naše), tak se nakupuje dobře. Arabové se spoléhají (ne všichni), že neumíme ty jejich čísla číst a jsou dost překvapeni, když jim předvedeme, že tomu tak není. Objednáváme si mořské plody přímo na ulici. Kalamáry a krevety jsou výborné a uznáváme, že jsme se tak dobře už dlouho nenajedli a cena byla celkem v pohodě.

Pak ale dáváme kafe v kavárně a zkusíme šišu, všichni se u toho chováme jako šílení turisté, fotíme a točíme videa. Martin zase dává almužnu chudé prodavačce vonných tyčinek a několik jich od ní

kupuje. Kolemjdoucí chlapec chce Jurajovi čistit jeho sandále kartáčem a my se tím náramně bavíme. Pak nás ale natahuje majitel kavárny a chce po nás 70EP to je téměř 4 krát tolik co stojí jinde! Smlouváme, chceme alespoň hrníčky, z kterých jsme pili kávu. Nechce dát své, tak posílá s balíkem peněz kluka, co chtěl čistit nohy Jurajovi, ať je jde koupit. Čekáme na něj asi půl hodiny, kluk se pak vrací s tím, že je vše zavřeno. Nedáváme se a chceme po něm ty jeho a on se zase vymlouvá, že nebude mít do čeho vařit kafe, ať přijdeme zítra. To však striktně odmítáme a čekáme dál. Chlap balí židle i stolky a dává nám tím najevo, že zavírá, sedíme dál. Klučina pak fasuje kolo a vyráží pro hrníčky někam asi dál na bazar. Čekáme další půl hodinu, až chlap najednou z ničeho nic drží ty tři hrníčky v rukou. Juraj se mu snaží vysvětlit, že hrníček bez talířku je jako život bez duše, ale ten se nadává, tak bereme. I tak to byl pro něj dobrý obchod (po pár dnech jsem viděl celou sadu šesti kompletních kousků za 30EP)! Cestou zpátky tágem kolem jeho kavárny už měl zase všechny stolky rozložené venku a plno, takovou na nás hrál čínu. Pokračujeme do Suezu podívat se na průplav (já tam ještě nebyl), ale je docela chladno a nějak fouká a na to jsme nebyli moc připraveni, tak honem něco ještě koupit na bazar a domů. Na bazaru, v tom množství lidí co tu je, pak potkáváme děvče, co jí Martin omylem místo 1EP dal 10EP almužnu. Oba se na sebe nádherně smáli, holčina pochopila jeho omyl a Martin byl rád, že ji znova potkal. To ovšem ještě nevíme, co nás čeká v noci!

V deset v noci se začíná zvedat vítr od JV a my uleháme k spánku. Nejde ale usnout, protože vítr řádí na palubě, kde trhá plachtu, co jsou s ní přikryty lana a vedle na lodi třískají nějaké dveře. Několikrát za noc vycházím na palubu a upevňuju plachtu, kterou jsou na lodi přikryta všechna lana. Pomáhá mi i Juraj, ale Viki s Martinem spí jak zařezaní. Vítr zesiluje a loď už začíná vibrovat, mám obavy, jak to skončí. Juraj už si raděj balí věci, kvůli případné evakuaci.

30. 1. 2010 Sobota

V šest ráno po probdělé noci vítr kulminuje. Ve vzduchu létá slaná vodní tříšť s pískem. Venku nelze vůbec být, přesto natáčíme pár snímků, stejně to z toho pak ten hrozivý stav není poznat. Ve chvílce je tu Pepa s ostatními z bytu a taky příliv a vlny hodně přes metr. Pepa s Vikim se do těch šílených vln vrhají zachraňovat Princes, ta nevypadá vůbec dobře, přelévají se přes ni vlny. Asi po hodině přichází na Grace Viki a málem upadá

do mdlob. Plavec je dobrý, ale vlny si s ním pohrály a vyvážl se škrábanci po celém těle od skal a je dost v šoku, těsně před Princes to musel otočit zpátky, nestačily mu na ten živel síly. Pepa ale doplul ve věru kolem 40m/s a pomohlo mu pouze to, že v kritické chvíli se mu loď ve větru postavila do cesty, jinak by ji ve vlnách minul! V těch šílených vlnách, které na vrcholcích

odřezává silný víchr, nemůžu dosud uvěřit, že by byl někdo schopen do nich skočit a ještě cíleně plavat. Princes se ale musí zachránit, jinak jí hrozí potopení. Pepu pak už sledujeme

jen dalekohledem z Grace jak bojuje s kotvou a nevíme, jak se vrátí a nemůžeme mu odsud ani nijak pomoci. Doufáme jen, že tam má dost jídla a pití. Na Grace se ale nic nedá dělat, vypadla elektřina tak alespoň uklízíme písek a všechen ten bordel, který na loď navál vítr. Příliv zaplavuje loděnici, lodě blízko moře padají z podpěr a moře je drtí silou narážejících vln. Při úklidu lodě nasazuju plavecké brýle, jinak bych přišel o oči. Však taky za chvíli rozdávám kapky

všem, co si oči nechránili. Danovi však do oka něco spadlo a dost ho to bolí a za chvíli taky trochu proti své vůli odjíždí s Násirem vyhledat lékařskou pomoc. V místních podmínkách je oční ordinace vykachlíkovaná malá místnost (trochu lepší varianta bytové koupelny s WC) s jednou lampou, kterou si místní doktor svítí do tvých očí, v tom Danově ale stejně nic nanašel, jen zalepení ho stálo 150EP a ještě jakési kapky za 13. Za dvě hodiny byl Dan v loděnici ve stejném stavu, jako z ní odjel. K večeru se vítr začíná uklidňovat a Pepa přespává na Princes, nemá se jak dostat zpět a moře pořád ještě dost řádí. Martin s Vikim se jedou okoupat do bytu a pak do města na čaj, protože v loděnici samozřejmě vypadla elektřina. Za chvíli co odešli, se otevírá kantýna a my s Jurajem bereme za vděk horkou kávou, kecáme a debatujeme o víře, hrajeme šachy a je dobře, že jsme zůstali na lodi. Jídla a pití máme dost. Vítr utichá a my jdeme spát.

31. 1. 2010 Neděle

Po skvěle prospané noci - až do půl osmé (Pepa ještě pořád na Princes přetahuje kotvy), jdeme k Ahmedovi na čaj, kde sedíme téměř do deváté. Pak přichází Dan s ostatníma a zanedlouho po nich vysmátý Pepa. Vypráví nám, jak bojoval s větrem (50uzlů) a 10 hodin

kormidloval s motorem proti větru. K večeru se mu pak prý k lodi přimotal nějaký utopený rybář, kterému už nebylo pomoci. Odstrčil ho od lodi, protože tady v Egyptě by to pro Pepu mohlo znamenat vězení. Ještě ráno tentýž utopený rybář „okupuje“ loď a na 16 kanále to nikdo nebere, několik rozbitých lodí je všude kolem. Dnes ještě není elektřina, takže si jen připravuju kabely na světla, ale raději bych s kluky vázal lana na stěžně, takže neotálím,

makám a zanedlouho už motám taky. Oběd tentokrát u Mohameda za 5EP. Večer Suez dnes se hraje finále Egypt Ghana 2:1. Náladu jsem zachytil na foťák. Zpět nákup a taxi za 10EP/3 osoby. Spát.

1. 2. 2010 Pondělí

Ráno nás probouzí Hamada (jeden z arabů, který je tu od začátku stavby a který je na rozdíl od většiny místních velice inteligentní), ťukajíc na dveře naší kajuty už v 6.20 a hned se pouští do práce, takže se ani nestíháme v klidu nasnídat. Hned ráno zapínají elektřinu, která ale během celého dne několikrát i na celou hodinu vypadává, takže se k nějaké pořádné práci ani nedostanu. Dodělávám zásuvky a během celého dne jsem zalezlý v lodi jako krtek. Večer na celou noc elektřina zase spadla, takže ani nemůžu upéct chleba. Juraj večer balí věci a ráno letí domů. Zase si budu muset zvykat na nové přátele a nové zvyklosti. Dávám dohromady info jak se já dostanu domů a už teď z toho mám nemalou depku.. Je tma, nic nesvítí, tak jdeme spát.

2. 1. 2010 Úterý

V noci mi běhala další krysa téměř po hlavě a jako na potvoru jsem nemohl najít past, na tyhle věci je tahle loď jako bezedná propast. Doufám, že ji najdu, než se prokouše

nataženými dráty, to by byla katastrofa. Juraj v pět ráno odchází a bere si nakonec taxi až na letiště. Je to rozumné, bude mít alespoň jistotu a dostatek času na všechna rozhodnutí.

Ráno jde elektřina, tak začínám péct chleba. Dnes přicházejí Radek se Zuzkou až kolem desáté a Pepa s Danem dokonce později. My z lodi se pouštíme do práce bez

nich. Viki skučí, že ho bolí noha, šlápl na ni včera nějak blbě a zvrtil si kotník, takže o jednoho pracanta méně, ale alespoň někdo může vázat lana a kladky. Po obědě přivezli dvě nové nádherné kotvy pro Grace. Elektrikáři jsme jen my dva s Radkem a ten navíc v pátek odlétá. Celou elektriku sám na lodi dohromady asi nedám. Po práci se jdu poprvé vykoupat na byt.

Ostatní chtějí někam na společnou večeři do Suez. Tam jezdím rád, tak se přidávám. Jede nás nakonec sedm a je legrace. Jíme v lepší restauraci a já platím za rybu, salát a rýži 23EP. To je dobrý, dělám nějaký nákup na jídlo a v 11 v noci se vracíme na loď. Tady na lodi jsem nezavřel skříňku a ta zasraná krysa okousala vše, na co přišla, okurek, rajče, chleba, lovecký salám, oříšky) a asi půl hodiny po ní uklízím. Na noc vše zavírám a ucpávám všechny díry do podpalubí. Jsem zvědav a hlavně unavený je 24hod.

3. 2. 2010 Středa

Dnes ráno mě zase budí Hamada boucháním kladiva v 7.30! Nedá se spát, musím

vstávat. Do konce pobytu mi zbývá 9dnů a 120EP. Na velký výlet to už není, ale s jídlem co mám, bych měl vydržet. Z bytu přicházejí až po desáté hodině, já už ale makám na světlech. Chtěl bych toho do mého odjezdu stihnout co nejvíc. Jsem celý den v podpalubí a ve strojovně bílý jako stěna, zatímco někdo maká venku na stěžních a přitom se opaluje. Dělají se vantová lana, natírá se, vrtá, atd. Čelen pořád není na svém místě. Radek však odpoledne nečekaně odchází na WC a už se z něj nevrací, prý strašně bleje a má průjem.

Musí odjet na byt, tady WC není a stát se to někomu z nás co bydlíme na lodi, tak nevím. Faraónova pomsta je strašná. Makám s Pepou ve strojovně, natahujeme kabely, zapojuju vypínače a zásuvky a montuju držáky na světla. Probíráme s Pepou celý jeho projekt La Grace, která potřebuje na svůj celoroční provoz a údržbu asi 7mil. Kč. Cena za kajutu na týden je 28000 Kč, což je proti týdennímu pobytu na plastové plachetnici za stejnou cenu nesrovnatelný zážitek. Nevěřím, že by si tahle loď na sebe nevydělala. Dan včera navrhl Martinovi, zda by na lodi nechtěl vařit, ten to bral jako legraci, ale ráno mu už to vrtá hlavou. Jsem zvědav, jak to dopadne. Zítra má přijet někdo nový, tak večer jdu brzy spát.

4. 2. 2010 Čtvrtek

Ráno budíček 7.00, kdy nastupuje armáda arabů do práce. Jak chodí přes naši loď, tak dělají strašný rámus. Musím z postele chtě nechtě, ten dusot nohou a žvatlání mě staví na nohy, i kdybych nechtěl. Je pořádná kosa něco kolem 10 °C, a asi největší co jsem tady a k tomu vítr. A drží se po celý den. Dnes přijeli dva noví pracanti Pepa a Pavel z Plzně.

Kvaltujeme s elektrikou, protože

Radek se sice zotavil, přesto je tu ale poslední den a musí mi práci předat. Zjistíme, že polovinu světél jsem zapojil špatně. Něco udělali špatně oni dva s Pepou a tak mě čeká spousta práce. Nicméně jsem ještě před Radkovým odchodem stihl zapojit a osvětit společenskou kajutu i červenými světly. Po páté k večeru zůstáváme všichni na lodi a oslavujeme Pepovy Dvorského narozeniny, zítra je tu naposledy a

v sobotu odlétá (koupil velký dort a byla i nějaká slivovička, ale je nás na ni osm). Z vedení tu zůstává jen Dan na takeláž. Na tu se já asi vůbec nedostanu, ledaže bych dělal po nocích (a musela by jít elektřina). V noci kolem desáté přivezl Magdi zásilku úponových vantů z nerezi od kováře z Valmezu, je to pěkná česká práce. Jediné co nebude ke kráse La Grace, jsou místní stěžně, které jsou strašidelně křivé a jeden je dokonce kdesi v půli naštipnutý, nevím, co s tím Dan hodlá dělat, ale je to škoda, když ty krásné z Valmezu sem dopravit prostě nelze. Nové kluky seznamujeme s tím, jak to tady na lodi chodí a Martin do toho vtipně zasahuje, je s ním zase ohromná legrace. Jako kuchař bude na lodi skvělý.

Chystám past na krysu s kouskem lovečáku a jdu spát. Pepa plánuje po dokončení a zprovoznění La Grace stavět fregatu, to bude teprve něco. Pepa je prostě šílenec.

5. 2. 2010 Pátek

Dnes pracujeme (i když je svátek), protože je tady Pepa naposled, večer odlétá do Čech. Předává mi nedodělanou elektřinu a já mám hlavu zamotanou za všeho, co mě čeká. Chtěl bych toho stihnout co nejvíc, ale musím po sobě mnoho práce předělat, což mě dost zdrží. Předává mi plány a vkládá do mě naději, že mu celou La Grace, co se týče světél a rozvaděčů, zprovozním. No nevím, nevím, makám do půl desáté večer, abych toho stihl co nejvíc. Zítra mají mnozí volno, ale já zůstávám s klulama z Plzně, plánujeme makat (mmj. Pepa z Plzně mi zdatně pomáhá). Z emailu se dozvídám, jak odtud cestoval Juraj a teď se bojím, jak to zvládnou já. Krysa pořád úspěšně běhá po lodi a nenechává nás v noci spát, žere jídlo i za bílého dne! Připravuju tedy důkladnou past a doufám, že dnes vyhraju já a jestli ne tak už nikdy, jsme na ni asi krátkí. Jo a taky v noci na dnešek blbl Pepa z Plzně. Ani nestihl vyskočit ze spacáku a rozhodil to v kajutě. Je to neuvěřitelně rychlá záležitost ta faraonova pomsta. Zatím ze všech co tu byli, se držíme já, Martin, Viki, pobyt na lodi nám svědčí. Já bych na byt nešel ani za nic, nicméně Martin dnes loď opustil s touhou po záchodu, teplé vodě a vařiči, tohle mě zatím nechává chladným, zvyklý z táborových pobytů ve vrtkavé hygieně mě tyhle vymoženosti nelámou a zůstávám s Pepou a Pavlem na lodi.

Martin se Zuzkou vyrazili do noční Káhiry na diskotéku pak do hotelu a zítra skouknout Nil, taky jsme ho neviděl, ale dvouhodinová cesta odsud tam a pak zase zpět a prachy za autobus a hotel jsou pro mě vyhozené peníze i když do káhirských šílených špinavých ulic mě to nějak táhne taky, ale rozpočet se zmenšuje a tak

Radek vypadá, že spí, ale před chvílí mu spadla kladka málem rovnou na hlavu, takže inscenuje situaci jako by k tomu doopravdy došlo.

není na výběr, ale mrzí to, když vím že už se sem v životě nepodívám , ale kdo ví. Brou – jo a ještě furt je zima jako prase.

6. 2. 2010 Sobota

Dnes z rána loď plna nových lidí: Honza, Jaro, a Míra. Ani se nestačíme seznámit a Dan už rozděluje práci, pořád je ji tady dost. Já se vrhám na světla a jde mi to dobře. Už jsem se tady do té električky na Grace vžil, myslím, že to do odjezdu stihnu oživit. Nějak jsem se ale nachladil a není mi moc ok. Ale není už do čeho, tak jedu s Mírou, Pavlem a Pepou večer do Suez (jsem teď jejich průvodce). Stopujeme asi 20min i s Danem, ale nikdo nás nechce vzít, je dost pozdě. Nakonec zastavuje dodávka pro převoz tabulového skla a bere nás na korbu. Venku je kolem 8 stupňů a jestli to odnesu se zdravím, tak nevím. Všichni co jsme tam stáli, včetně arabů lezeme nahoru a do Suez se jede zadarmo. Úroveň cestování je sice nízká, je strašná kosa ale celkem legrace, jsme jako šílenci. V Suezu stopujeme ještě busík , protože je to na bazar ještě dost daleko. Díky mé orientační schopnosti několikrát bloudíme. Stavujeme se na nákup na bazar, pak restaurace, obchod a zpátky ve čtyřech lidech 10EP, kluci jsou nadšení a líbí se jim to. Vracíme se kolem desáté, popijíme tuzemák se zbytkem na lodi, kecáme a pak jdeme spát.

7. 2. 2010 Neděle

Včera? (psáno v pondělí). Asi nic. Makám do devíti večer, čehož následkem celá loď svítí, jen drobnosti zlobí, něco zkratuje, ale vím co. Ráno fotím psa při procházce na wc. Zjistím, že i když chodím pořád na jedno místo, nic tam nepřibývá, tady nemaj psi co žrát a že jich tu je!! Jinak nic, jen to, že začínám mít řádnou rýmu a docela slušný kašel. Na lodi se dnes vrtaly vanty na stěhy a kobylice.

8. 2. 2010 Pondělí

Pomalou ztrácím hlas. Naštěstí asi nemám teplotu, ale kašlu. Zanedlouho stejně odlétám domů, jen ta změna klima nevím, co se mnou udělá. Dnes si peru pár věcí, docházejí mi totiž ponožky. Jakákoliv návštěva zdejšího wc i jen pro vodu (nic jiného bych tam nedělal, kromě mytí hlavy) je humusácký zážitek. Myslím, že WC na nejzapadlejším nádraží nebo hospodě v Čechách je proti návštěvě tady, procházka růžovou zahradou. Dnes Jaro- kapitán Princess , co jí teď dává do pořádku, požádal Honzu, zda by mu nepomohl s kotvou. Bere ho tedy člunem na loď a pak ho vysazuje na blízkém molu, kde ho ale zastavuje arab a je problém. Bere ho do kanceláře a chce po něm pas a ptá se, co tu dělá a jestli není Jugo nebo z Ruska. Vyhrožuje, ale pro pas s Honzou (200 metrů na loď) se mu nechce a po půl hodině ho propouští: přesně jako v pohádce Tři veteráni. Vůbec to není přehnané, arabský způsob přemýšlení je pro nás nepochopitelný.

9. 2. 2010 Úterý

Ráno přijíždí jeřáb, tak dáváme do lodi všechny velké části, s kterými bychom bez něj nehnuli: čelen, stěžně, motor a nádrže. Všichni fotí jako o život a arabům jde práce od ruky. Když by je ale při tom jejich způsobu práce vidělo naše BOZP, jistě by jediným pohledem na tu práci zkoprnělo. Loď roste do krásy a už z dálky

je vidět, že bude La Grace s těmi stěžni opravdu nádherná.

Na oběd dnes dávám pro mě cosi nevhodného, protože je mi pak strašně zle. V noci mám průjem a chce se mi zvracet. Ráno sotva vstanu a znova raději beru Antinal (místní lék na sračku). Ten den jsem myšlenkami už doma. Čas

strávený zde se krátí a já myslím na ty dobré věci, co mě doma čekají. Předně záchod, teplá voda, rozmanité a výživné jídlo a samozřejmě rodina s dětmi. Spím dnes venku, v lodi je totiž hrozný smrad z barev, venku zas strašný kravál a podobný smrad z blízké továrny, k tomu hukot aut, komínů atd. Jediným slovem je tady dost odpudivě celé to prostředí kolem. Jediné co mě tady dokázalo udržet je tahle nádherná loď.

10. 2. 2010 Středa

Zle z rána, hned nato záchod, průjem, za celý den jen dva krajíce chleba se solí, nálada celkem pod psa. Práce docela jde. Dávám s pomocí Pepy dohromady kombinaci dvou schodišťáků a dvou křížových vypínačů (tady snad jen elektrikář dokáže ocenit obtížnost celé operace). V poledne s pocitem na žaludku, že budu každou chvíli zvracet, jdu spát. Celý den jsem se sotva motal, k večeru bylo ale líp, tak jsem naposledy s klukama vyrazil do Suez. Taxi tam 6EP, taxi zpět taky. Za osobu 1,50EP a 13km jízdy taxíkem to byla směšná cena. V Suezu trpím, protože mi není ok a do toho nízký cukr. Těším se, až budeme zase zpátky. Dobrou.

11. 2. 2010 Čtvrtek

Od jedné hodiny ráno beru Antinal s důvěrou, že se mi uleví. Žaludek pořád nic moc, ale ráno jdu naposled na velkou. Dnes jsem tu poslední den a neustále myslím na domov. Přes den vylezu pomocí sedáku a lan a různých prkotin k tomu potřebných co mi půjčuje Honza, nahoru na stěžně. Poprvé vidím z téhle výšky okolí. Loď krásná, okolí děsné! Být tu první den tak z toho šoku spadnu dolů. Pomáhám shora sundat krátké stěhy, a nasadit nové,

prostě jen někdo špatně měřil.
Pepa, Pavel, Martin a Zuzka
vyrážejí dnes k večeru na Sinaj.
Původně jsem chtěl i já, ale nešlo
to. Plánuju dnes přespat na bytě
a ráno z Kabanonu vyrazit směr
domov. Jsem z toho už zase
trochu nespůj. Dělámu Danovi a
Wikimu večeri a kecáme,
samozřejmě o lodích. Rozvíjíme
(spíš Dan než ostatní) teorii
historii lodi Bounty. Dan je
opravdu přes tohle všechno, co
se týče lodí, šílenec, ale je fajn. Má

toho dost za sebou na La Grace chce rozjet projekt jak pomoci závislým lidem na alkoholu. Vyprávím mu historii našeho oddílu V.O.P. Všichni se těšíme na to, že se na lodi ještě potkáme, ale to už doufáme, že budeme plout na Grace po moři. Jen Viki je z těch příjezdů, vítání a loučení s novými lidmi nespůj. Ani se Wikimu nedivím, je tafy v téhle zemi jako bocman přikován k lodi do vyplutí a to je něco. Hold každé vydání se naplno něčemu, má své oběti. Kolem jedenácti v noci přijíždí Vikiho kamarád Radek. Zatímco já už se snažím usnout, oni ještě dlouho do rána kecají o všem možném, co tahle země nabízí i bere.

12. 2. 2010 Pátek, cesta domů.

Ráno vstávám před pátou, v bytě a ve spacáku je mi totiž horko a stejně jsem myšlenkama jinde než u spaní. Vyrážím tedy 5:05 z bytu a trousím se s báglem těžkým téměř 25 kg na hlavní silnici, kde v tu dobu téměř nic nejezdí. Nic, dávám tašku na kolečka a jdu pomalu prostředkem silnice směrem na křižovatku, kterou mi doporučil Dan, že tam toho více jezdí a cestou stopuju, co se dá. Taxi žádné. Za 20min mi zastavuje busík a já si říkám, že je to k ničemu, protože dle mých info tam kam chci já, žádný nejezdí. Řidiče se ptám: „bus station Cairo?“ a on kývá, ať nasednu. Se svou taškou tam sotva vlezu, ale nastupuji a během jízdy pochybuji, jestli mi dobře rozuměl.

Všichni platí a mě dávají znamení, ať zaplatím taky. Nemám ale drobné a tak vytahuju 20EP bankovku. Mladý kluk, co sedí přede mnou, mává rukou, že tohle ne a platí za mě! Jsem zvědav, co z toho bude. Autobus končí někde vlevo za kruháčem, ale suezský bus station to není. Mladej mi pomáhá s taškou ven a nakládá na střeche dalšího busíku, který tam zrovna stál a jede dál se mnou a platí taktéž. Jezdíme po jakýchsi sídlištích a po téměř 20 minutové jízdě končíme nedaleko bus stationu v Suez. Mladej mi pomáhá s taškou a pořád mě doprovází až na station. Cestou zjišťuju, že anglicky mluví hůř než já, což znamená, že vůbec. Ptá se kam jedu a odkud jsem a kam chci letět, to vše ale v arabštině. Rukama předvádím křídla a dávám najevo, že chci odletět, směr Evropa. Zavede mě až k dodávce, před kterou stojí řidič, který vykřikuje Ramsis, Ramsis a cosi mu vysvětluje.

Busík je zatím téměř prázdný, ale je místo u dveří, kde mi mladej skládá tašku a ukazuje, abych zasedl. Snažím se zabrat pouze jedno místo, abych neplatil za dva, což je s tou mou taškou velký problém. Sedím v něm už ve třičtvrtě na šest. Kluk tam sedí se mnou, pak odbíhá koupit chips, nabízí mi a pak řidičovi říká, ať mi zastaví u odbočky na letiště. Řidič kroucí hlavou a dává najevo, že to bude něco stát. Z velké euforie, že už jsem tady a sedím ve správném busíku, ho poplácávám po ramenou a ujišťuju, že zaplatím slovy "OK". Pak mladej zmizí a je fuč, nestačím se divit, věnoval mi víc jak půl hodiny svého času a nic za to nechtěl! Řidič se ze Suezu řítí jak fitipaldy, všechno předbíhá a já se krčím na sedadle u dveří a modlím se, ať už tam jsme, protože v téhle poloze dlouho sedět nevydržím. Za 1hodinu a 25 minut zastavuje u odbočky, já platím celkem 20EP a vypadávám z dodávky v pořadí: batoh, já a taška vše kromě mě na špinavou zem. Stopuju tedy dál, pomalu jdouc směrem k letišti.

Po chvíli mi zastavuje řidič, který je dle mého mentálně postižený a neumí ani arabsky. Raději ho posílám dál a nejedu, mám se rád. Za chvíli zastavuje busík a já jedu s ním. Vystupuju kdesi na okraji Káhirskeho sídliště a platím 2EP. Se mnou vystupuje chlápek a pomáhá mi přestoupit do velkého busu, který je snad i horší než některá veřejná WC v Egyptě. Autobus sotva jede a když chci platit výběřčímu, chlápek mává rukou, že už zaplatil. Bus zastavuje v místě, kde stojí shuttle busy a já se nemůžu vzpamatovat z příjemného šoku.

Na letiště jsem dorazil před půl devátou a mám čas si sednout a vše nechat projít hlavou, pak už check in (že taška váží téměř 25 kg, nikoho nevzrušuje) a gate a sedím v letadle. Na obrazovce mě mate obrázek, že let končí v Berlíně (že by přece bylo něco špatně?) a tak se ptám slovenského spolucestujícího, zda jsem něco nepřeslechl a letadlo třeba kvůli počasí musí přistát jinde. Dotyčný se směje a říká, že to zas mají blbě a tak v klidu usedám do sedadla a přemýšlím o tom, že v Egyptě nikdy nevíš dopředu, co tě tu čeká. Přejí všem hezký návrat domů.

Vláďa

